

A hűség nem maradiság

Volt idő, amikor az erdészeket reakciónak nevezték. Valljuk be, titkolt büszkeséggel töltött el bennünket ez a „megbélyegző” jelző, azzal együtt is, hogy emiatt közel félszáz – zömében végzés előtt álló – erdőmérnök-hallgatót eltávolítottak az egyetemről.

Később – akár még napjainkban is – hallhattuk, hogy „ti erdészek maradiak vagytok”. A maradiság negatív fogalom. Tudjuk, inkább előnybe kell helyeznünk a haladást, a fejlődést. Csakhogy, aki ránk ezt a maradi jelzőt, az összetevési ez a hűséggel.

A hűség nem maradiság. A hűség fogalma nekünk szent, bennünket többszörösen köt a szakunkhoz, a hagyományainkhoz, az alma materhez és a menekülő Akadémiát befogadó leghűségesebb városhoz, Sopronhoz. Nem elhallgatva, hogy Sopron e megtisztelő jelzőjéhez szükséges volt a frissen odaköltözött hallgatók – halálos áldozatot is szedő – hősiességére, harcára.

Akinek az előkészítést és a mindvégig való gondoskodást köszönhetjük, aki a „háziasszonyunk” volt, *Rencsiné Ágh Márta*, a Társaság Humánpolitikai Osztályának vezetője.

Első utunk a Diósgyőri várba vezetett, ahol *Bózsó Gyula* fogadott bennünket, a Társaság Műszaki Osztályának a vezetője. A kitűnően felkészült, sokoldalú fiatal kollégánk otthonosan mozgott a Társaság egészét érintő témakörökben éppúgy, mint Miskolc és környéke társadalmi, gazdasági és kulturális kérdéseiben. A felújított várban tett látogatás nagy élmény volt, köszönhetően Nagy Lajos király távollétében udvarhölgyének, aki korhű öltözékben és

Az ebéd utáni kávéra várva is folytatta a tájékoztatást *Rencsiné Ágh Márta* osztályvezető, a Társaságnál folyó erdei iskolákról, a kialakított képzési módokról, majd a bemutató- és foglalkoztató termekben *Molnár Nikolett* programvezető és munkatársa, *Bartók Csilla* is bekapcsolódott az ismertetésbe. Életszerű és az erdei iskolai filozófiájuk tömör megfogalmazását adja jelmondatuk: „*Tantermünk az erdő, tanítónk a természet!*”

A természet tapintható megismeréséhez, szeretetére neveléséhez nem az oktató, számon kérő módszert választották. Az ismereteket játékokba, közvetlen élményekbe rejtve igyekeznek átadni a gyermekeknek – nem kis örömeikre, sok sikerrel.

Délután a közjóléti és erdei művelődési létesítményeket kerestünk fel *Bózsó Gyula* barátunk kalauzolásával Lillafüreden. Az első látványosság a kilencvenedik évét túlhaladó Lillafüredi Állami Erdei Vasút felújított lillafüredi állomásépülete volt, úgy is mint Ökoturisztikai Központ, a benne elhelyezett vasúttörténeti kiállítással.

Bózsó kollégánk ismét remekelt, általános tájékoztatást adott az erdei vasutak eredeti rendeltetéséről, szükségességéről és építéséről. Részletesen szőtt a Társaság által üzemeltetett két erdei kisvasútról: a Lillafüredi Állami Erdei Vasútról, melynek eredeti fővonala – a Szinva-völgyi Erdei Vasút – mellett működtetnek egy parasznai mellékvonalat, ez utóbbin menetrend szerinti járatok nem közlekednek; valamint a Pálházi Erdei Vasútról, s az utóbbi időben igen közkedvelt vasúti programokról.

A bemutatóteremben Magyarország 14 erdei kisvasútját ismertető tablótát is elhelyeztek. A múzeumi bemutatáshoz kiegészítéseket fűzött *Wagner Tibor, dr. S. Nagy László* és *Varga Béla* szeniortársunk.

A környéken tett séta során további közjóléti objektumokról hallottunk, a környék turisztikailag és kulturális értelemben is érdekes emlékhelyeit ismerhettük meg, és szobránál szántunk néhány percet *József Attilára*, aki 1933-ban Lillafüreden tartózkodott az Írók Gazdasági Egyesületének kongresszusán, ahol a lenyűgöző táj, s nem utolsósorban *Martha Márta* szépsége ihletésére megírta a világirodalom egyik legszebb szerelmes, Óda című versét.

A lillafüredi program befejeztével a Varbó-Főnagysági Bagoly-Vár Erdészeti Erdei Iskola felé tartottunk, ahol a szálláshelyünk is volt. Megszakítottuk utunkat a parasznai szárnyvonal *Mahóca* megállójánál.

Mindez azért jutott eszembe, mert a Szeniorok és Tiszteletbeli Tagok Tanácsa (Tanács) 16 fős csoportja szeptember végén az ÉSZAKERDŐ Zrt.-nél olyan kétnapos programon vehetett részt, ahol tetten érhető volt a hagyománytisztelet, az erdészbarátság, s az idős kollégák iránti megkülönböztetett figyelem, a hűség. Nagy értékek ezek ma. Szavakban igen nehéz is visszaadni az érzéseket, melyek ott hatalmukba kerítettek, s amelyek hosszú időn át elevenen tartják az emlékeket.

A kétnapos tanulmányutat *Cserép János* szeniortársunk szervezte, aki korábban 25 éven át volt az Rt. vezérigazgatója. A rendezvény bővelkedett szakmai, kulturális és kollegiális elemekben.

hanghordozással – nagyon kulturált módon, nem vásári stílusban – kalauzolta végig a „vendégségbe érkezett élemedettebb korú nemes urakat”.

Következő program a Miskolchoz legközelebb eső *Csanyiki Erdőház Erdészeti Erdei Iskola* megtekintése volt, ahol otthoni ízeket varázsoltak a helyben készült ebédhez – a gyermekeknek nagyszüleink idejére emlékeztetően hirdetett, de nekünk inkább – saját gyermekkorunkat felidéző berendezési tárgyakkal övezett környezetben. E helyszínen megtisztelte csoportunkat *Bak Julianna* közgazdasági vezérigazgató-helyettes, akitől átfogó, általános és friss adatokat kaptunk a Társaság gazdálkodásáról.

Ott találkoztunk a Kelet-bükki Erdészeti Igazgatóság vezetőjével, *Váradi Gábor* erdészeti igazgatóval először. Még a délutáni témához igazodóan részletes beszámolót hallhattunk az erdei vasúti programokról: a Mikulás-vonatról, melynek 2015-ben 20 000 látogatója volt. De indítanak járatokat a legkülönbözőbb témákhoz kapcsolatosan: szarvasbögést hallgató vonatozás, fotóvonat, dallamvonat, lombhullató, nyárköszöntő vonatozás stb. További szabadidős és gyermekfoglalkoztatási lehetőségek közül választhatnak az érdeklődők: erdei iskolai foglalkozások, Andókuti-erdei tanösvény stb.

Megérkezvén a Főnagysági Erdészeti Erdei Iskolába, a szállásfoglalás, ágyazás volt az első foglalatosságunk a tágas, szépen berendezett szobákban. Ezt követően a szabadtéri tanteremben „megvizsgáltuk” ki mit hozott otthonról, s minősítettük a helybéli felhozatalt. Volt mit vizsgálni.

A bőséges és ízletes vacsorát követően vette kezdetét a baráti találkozó, az egyik legkedveltebb része ezeknek az alkalmaknak. Azért is kedvelt programrész, mert itt protokoll nélkül, az erőteljesebb hang, vagy a kiharcolt szó jogán mindenki részt vehet a beszélgetésben, s ha a hangulat úgy hozza, egy-két selmeci nótát is elénekelünk. A véget nem érő esti emlékezéseknek csak a korunkból is adódó testi fáradtság szab határt, talán legtovább a tarokkasztal mellett ülők tartanak ki.

A második nap a szakmai programok jegyében telt el. Reggeli után *Váradi Gábor* erdészeti igazgató és *Jubász Péter* műszaki vezető gondjaira bíztuk magunkat. Átfogó képet kaptunk az erdészet adottságairól, gazdálkodásáról, s az újnak számító elhelyezésének történetéről. Két helyszíni bemutató tette fejlethetetlenül a napot.

Elsőként megtekinthettük azt a helyszínt – *Gór Lajos* kerületvezető erdész

m³ faanyag feküdt a földön és egymás hegyén-hátán a legnagyobb kuszaságban. Négy hónap állt rendelkezésre a fokozottan védett területen a faanyag mentésére és a rehabilitációra úgy, hogy közben állandó harcot kellett vívni a hatósági engedélyekért. Szerencsére igen jó makktermés volt abban az esztendőben, így csak 5-6 hektárt kellett mesterségesen felújítani. Nyolc év elteltével már megnyugtató kép tárult a szemünk elé.

A második helyszínen – *Kormos Ferenc* kerületvezető erdész kolléga jelenlétében – a 2014. december 2-án kezdődött hatalmas jégtörés nyomait láhattuk, s hallhattuk *Váradi* igazgató beszámolóját a félelmetes természeti jelenség kialakulásáról és hatásairól.

A rendkívüli helyzet veszélyes is volt. Öt napon át dőltek, törtek a fák. Sok helyen, a dominóelv alapján a magasabb részekben 2-3 fa kidőlt, s ez a völgy aljáig sorba döntötte egyre szélesedő sávban az erdőt. Minden – egyébként is jeges – utat elzártak a kidőlt fák Lillafüredtől Varbóig. Először az utakat kellett járhatóvá tenni, majd abban a 15-16 erdőrészletben a kármentés következett. Ahány helyszín, annyi helyben kitalált módszerrel. Megnehezítette a mentést, hogy nem lehetett erdei rakodókat kialakítani, szinte közvetlenül a teherautóra kellett kiközelíteni a faanyagot. Kb. 2000 m³ faanyag mentéséről volt szó, de meg

közreműködésével – ahol a 2008. október 30-án, a Felsőtárkány térségében kialakult tornádó, Bánkúton áthaladva csapott le a Kelet-bükki Erdészeti Igazgatóság erdeire és 10 kilométer hosszúságban, 20-tól 400 méteres szélességben mindent tarolt. Mintegy 60 hektáron 20 ezer

kell hagyni, hogy a hatóságok sokkal inkább együttműködők voltak, mint a korábbi esetben.

A rendkívüli helyzetek rendkívüli értékesítési gondokat is produkáltak és természetesen rendkívüli bevételeket is, így sikerült forrást teremteni a feltárolt hálózat fejlesztésére, korszerűsítésére.

A terepi bemutatót követően *Zay Adorján* vezérigazgató tisztelte meg rendezvényünket, nagy felelősséggel végzett igen sok munkája mellett szakított időt a seniorokkal való találkozásra, s így a főnagysági házban szervezett ebéd alkalmával mondhattunk köszönetet a háziaknak a lehetőségért, a vendéglátásért.

A program valamennyi részében a legnagyobb gondosságot tapasztalhattuk, felejthetetlen élmény volt a szakmai bemutatók megválasztása. Dicsőretre méltó eredményeit láthattuk a napi „rutin” feladatoknak, az ifjúság egészséges életfelfogásra nevelése, a természet megismerése, befogadása érdekében tett erőfeszítéseknek. Különösen érdekes volt a bemutatónak az a része, amikor az erdőt ért hatalmas károk leírását, a válsághelyzet felszámolására tett lépéseket ismerhettük meg és láthattuk a hatásukra kialakult mai erdőképet. Ezek a nem várt események teszik igazán próbára a szakmai és emberi rátermettséget.

A helyiek kiválóra vizsgáztak. Ismételten köszönjük a szervezésben, meg-

valósításban részt vett valamennyi „északerdősnek” az áldozatos munkáját, a barátságot, gratulálunk a munkahelyi közösségnek az elért eredményekhez!

Halász Gábor elnök
Fotók: **Mohai Elek**